

Μαριάν Κρόνιν

Τα Εκατό
Χρόνια
της Νένυε και
της Μάργρο

Μετάφραση: Νίνα Μπρίση

Μυθιστόρητα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΑΡΙΑΝ ΚΡΟΝΙΝ

Τα εκατό χρόνια της
Λέννι και της Μάργκο

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα αγγλικά
ΝΙΝΑ ΜΠΟΥΡΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.»

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 547

Μαριάν Κρόνιν, *Τα εκατό χρόνια της Λέννι και της Μάργκο*

Marianne Cronin, *The One Hundred Years of Lenni and Margot*

Μετάφραση: Νίνα Μπούρη

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Διόρθωση: Μάγδα Τικοπούλου

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Σχεδιασμός εξωφύλλου: k2design

Copyright© Marianne Cronin 2020

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2021

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις

Doubleday/Transworld Publishers (Penguin Random House),

Μεγάλη Βρετανία, 2020

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Νοέμβριος 2022

KET Δ005 ΚΕΠ 692/22

ISBN 978-618-07-0041-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΙΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Λέννι

ΟΤΑΝ ακούω τη φράση «τελικό στάδιο», για κάποιον λόγο μου έρχεται στο μυαλό το αεροδρόμιο.

Φαντάζομαι έναν φαρδύ χώρο τσεκ ιν με ψηλό ταβάνι και γυάλινους τοίχους, τους υπαλλήλους με ομοιόμορφες στολές να περιμένουν να καταχωρίσουν το όνομά μου και τα στοιχεία της πτήσης μου, να περιμένουν να με ρωτήσουν αν ετοίμασα η ίδια τις αποσκευές μου, αν ταξιδεύω μόνη.

Φαντάζομαι ανέκφραστα πρόσωπα επιβατών να κοιτάζουν οθόνες, συγγενείς να αγκαλιάζονται ανταλλάσσοντας υποσχέσεις ότι δε θα είναι αυτή η τελευταία φορά. Και φαντάζομαι τον εαυτό μου ανάμεσά τους, με τη βαλίτσα να τσουλάει πίσω μου τόσο αβίαστα στο καλογουαλισμένο πάτωμα, που είναι σχεδόν σαν να αιωρούμαι, ενώ κοιτάζω την οθόνη αναζητώντας τον προορισμό μου.

Αναγκάζομαι να βγάλω με το ζόρι τον εαυτό μου από εκεί και να θυμηθώ ότι δεν είναι αυτός ο τερματικός σταθμός που με περιμένει.

Τώρα, αντί για «τελικού σταδίου», «καταληκτικές» και «ανίατες», έχουν αρχίσει να λένε «περιορίζουν τη ζωή». «Παιδιά και νέοι με ασθένειες που περιορίζουν τη ζωή...»

Η νοσηλεύτρια το λέει μαλακά, ενώ εξηγεί ότι το νοσοκομείο έχει ξεκινήσει να προσφέρει συμβουλευτική στους

νεαρούς ασθενείς με «καταληκτικές» ασθένειες. Κομπιάζει, γίνεται κατακόκκινη. «Συγγνώμη, που περιορίζουν τη ζωή εννοούσα». Μήπως θα ήθελα να εγγραφώ; Θα μπορούσε να έρθει ο ψυχοθεραπευτής στο κρεβάτι μου ή να πάω στην ειδική αίθουσα ψυχοθεραπείας για εφήβους. Έχουν και τηλεόραση εκεί τώρα. Οι επιλογές φαντάζουν ατέλειωτες, όμως ο όρος δεν είναι κάτι καινούριο για μένα. Έχω περάσει πολλές μέρες στο αεροδρόμιο. Χρόνια.

Κι ακόμα δεν έχω πετάξει μακριά.

Κάνω παύση, παρακολουθώντας το αναποδογυρισμένο λαστιχένιο ρολόι που είναι καρφιτσωμένο στην τσέπη στο στήθος της. Ταλαντεύεται με την αναπνοή της.

«Μήπως θα ήθελες να γράψω το όνομά σου; Η σύμβουλος ψυχικής υγείας, η Ντον, είναι πραγματικά αξιαγάπητη».

«Ευχαριστώ, αλλά όχι. Κάνω δική μου μορφή ψυχοθεραπείας αυτή τη στιγμή».

Σμίγει τα φρύδια και γέρνει το κεφάλι στο πλάι. «Αλήθεια;»

Η Λέννι και ο παπάς

ΠΗΓΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩ τον Θεό γιατί είναι από τα ελάχιστα πράγματα που μπορώ να κάνω εδώ. Λένε πως, όταν πεθαίνεις, είναι επειδή σε κάλεσε ο Θεός κοντά του, κι έτσι σκέφτηκα να ξεμπερδέψω εκ των προτέρων με τις συστάσεις. Επίσης, είχα ακούσει ότι το προσωπικό είναι υποχρεωμένο από τον νόμο να σου επιτρέπει να πηγαίνεις στο εκκλησάκι, αν είσαι θρησκευόμενος, οπότε δεν υπήρχε περίπτωση να χάσω την ευκαιρία να δω έναν χώρο όπου δεν είχα πάει ως τώρα και ταυτόχρονα να συναντήσω τον Παυτοδύναμο.

Μια νοσηλεύτρια που δεν είχα ξαναδεί, με κερασί μαλλιά, με έπιασε αγκαζέ και με συνόδευσε στους διαδρόμους των νεκρών και των ετοιμοθάνατων. Καταβρόχθισα κάθε νέα εικόνα, κάθε νέα μυρωδιά, κάθε ζευγάρι παράταιρες πιτζάμες που περνούσε από δίπλα μου.

Θα μπορούσατε, υποθέτω, να πείτε ότι η σχέση μου με τον Θεό είναι περίπλοκη. Απ' όσο καταλαβαίνω, είναι σαν συμπαντικό πηγάδι των ευχών. Έχω ζητήσει πράγματα μερικές φορές και κάνα δυο απ' αυτές μου έκανε τη χάρη. Άλλες φορές σιωπή. Ή, όπως έχω αρχίσει να σκέφτομαι τελευταία, ίσως όλες εκείνες τις φορές που νόμιζα ότι ο Θεός σιωπούσε εναπόθετε αθόρυβα κι άλλες σαχλαμάρες

μέσα στο σώμα μου, σαν ένα μυστικό «σάλτα και γαμ...» επειδή τόλμησα να τον προκαλέσω, ώστε να ανακαλυφθούν πολλά χρόνια αργότερα. Ένας θαμμένος θησαυρός για να τον βρω εγώ.

Όταν έφτασα έξω από το εκκλησάκι και είδα την πόρτα, δεν εντυπωσιάστηκα. Περίμενα μια κομψή γοτθική αψιδωτή πύλη, κι αντ' αυτού βρέθηκα μπροστά σε μια βαριά ξύλινη δίφυλλη πόρτα με τετράγωνα ημιδιαφανή παράθυρα. Αναρωτήθηκα τι τα χρειάζεται ο Θεός τα τζάμια με αμμοβολή. Τι σκαρώνει εκεί μέσα;

Μέσα στη σιωπή πίσω από τις πόρτες μπήκαμε η καινούρια νοσηλεύτρια κι εγώ.

«Βρε, βρε» είπε. «Γεια σας!»

Πρέπει να 'ταν γύρω στα εξήντα, φορούσε μαύρο πουκάμισο και παντελόνι κι ένα άσπρο σκυλίσιο κολάρο. Κι έδειχνε λες και αυτή η στιγμή ήταν η πιο χαρούμενη της ζωής του.

Τον χαιρέτησα. «Εντιμότατε».

«Από εδώ η Λέννι... Πίτερς;» Η καινούρια νοσηλεύτρια γύρισε προς το μέρος μου για διευκρίνιση.

«Πέττερσον».

Άφησε το μπράτσο μου και πρόσθεσε μαλακά: «Είναι από τον *Θάλαμο Μέυ*».

Ήταν ο πιο ευσπλαχνικός τρόπος να το πει. Υποθέτω πως ένιωσε ότι όφειλε να τον προειδοποιήσει, επειδή φαινόταν ενθουσιασμένος, σαν παιδί το πρωί των Χριστουγέννων που πήρε τρενάκι με έναν μεγάλο φιόγκο για περιτύλιγμα, αλλά στην πραγματικότητα το δώρο που του πρόσφεραν ήταν χαλασμένο. Μπορούσε να δεθεί μαζί του,

αν ήθελε, όμως οι τροχοί έφευγαν ήδη και δεν είχε πολλές πιθανότητες να αντέξει για να δει άλλα Χριστούγεννα.

Έπιασα τον ορό μου, που κρεμόταν από το αποτέτιο του ορού με τα ροδάκια, και πήγα προς το μέρος του.

«Θα ξανάρθω σε μία ώρα» μου είπε η καινούρια νοσηλεύτρια και μετά είπε κάτι άλλο, αλλά δεν την άκουγα. Αντ' αυτού κοιτούσα ψηλά, εκεί απ' όπου έμπαινε το φως, και η λάμψη από κάθε ροζ και μοβ που μπορεί να βάλει ο νους χτυπούσε τις ίριδες των ματιών μου.

«Σου αρέσει το παράθυρο;» με ρώτησε αυτός.

Ένας σταυρός από καφέ γυαλί πίσω από την Αγία Τράπεζα φώτιζε ολόκληρο το εκκλησάκι. Από γύρω του έβγαιναν ακτινωτά ακανόνιστα τζαμάκια σε βιολετί, δαμασκηνί, φουξία και τριανταφυλλί αποχρώσεις.

Ολόκληρο το παράθυρο έμοιαζε σαν να είχε πάρει φωτιά. Το φως σκορπιζόταν στο χαλί, στα στασίδια και πάνω στα σώματά μας.

Περίμενε υπομονετικά δίπλα μου, ωστόσο ήμουν έτοιμη να γυρίσω προς το μέρος του.

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Λέννι» μου είπε. «Με λένε Άρθουρ». Μου έσφιξε το χέρι και, προς τιμήν του, δεν τραβήχτηκε, μόλις τα δάχτυλά του άγγιξαν το σημείο όπου ο ορός τρύπωνε στο δέρμα μου.

«Θα ήθελες να καθίσεις;» με ρώτησε γνέφοντας προς τα άδεια στασίδια. «Χαίρομαι πάρα πολύ που σε γνωρίζω».

«Το είπατε».

«Αλήθεια; Συγγνώμη».

Έσυρα τσουλώντας τον ορό μου πίσω μου και, μόλις έφτασα στο στασίδι, έδεσα τη ρόμπα μου πιο σφιχτά γύρω

από τη μέση μου. «Μπορείτε να πείτε στον Θεό συγγνώμη για τις πιτζάμες μου;» ρώτησα ενώ καθόμουν.

«Μόλις το έκανες μόνη σου. Ακουεί διαρκώς» είπε ο πάτερ Άρθουρ ενώ καθόταν δίπλα μου. Σήκωσα το βλέμμα μου στον σταυρό.

«Για πες μου, λοιπόν, Λέννι, τι σε φέρνει σήμερα στο εκκλησάκι;»

«Σκέφτομαι να αγοράσω μια μεταχειρισμένη BMW».

Δεν ήξερε τι να κάνει με αυτή την πληροφορία, γι' αυτό έπιασε τη Βίβλο από το στασίδι δίπλα του, την ξεφύλλισε χωρίς να κοιτάζει τις σελίδες και την ακούμπησε πάλι κάτω.

«Βλέπω ότι... ε, σου αρέσει το παράθυρο».

Έγνεψα καταφατικά.

Ακολούθησε παύση.

«Κάνετε διάλειμμα για φαγητό;»

«Ορίστε;»

«Να, απλώς αναρωτιόμουν αν αναγκάζεστε να κλειδώνετε το εκκλησάκι και να πηγαίνετε στο κυλικείο με όλους τους άλλους ή αν μπορείτε να κάνετε εδώ το διάλειμμα σας».

«Εγώ, εεε...»

«Μόνο που φαίνεται λίγο προκλητικό να κάνετε διάλειμμα για μεσημεριανό, αν όλη η μέρα είναι ουσιαστικά σχολασμένη».

«Σχολασμένη;»

«Ε, το να κάθεστε σε μια άδεια εκκλησία δεν είναι και πολύ κοπιαστική δουλειά, έτσι;»

«Δεν είναι πάντα τόσο ήσυχα, Λέννι».

Τον κοίταξα για να εξακριβώσω ότι δεν είχα πληγώσει τα αισθήματά του, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω.

«Έχουμε λειτουργία τα Σάββατα και τις Κυριακές, καθηγητικό για τα παιδιά τις Τετάρτες το απόγευμα και δέχομαι περισσότερους επισκέπτες απ' όσους ίσως φαντάζεσαι. Τα νοσοκομεία είναι τρομακτικά μέρη. Είναι ωραίο να βρίσκεσαι σε έναν χώρο όπου δεν κυκλοφορούν γιατροί και νοσοκόμοι».

Συνέχισα να περιεργάζομαι το βιτρό.

«Λοιπόν, Λέννι, υπάρχει κάποιος λόγος για τη σημερινή σου επίσκεψη;»

«Τα νοσοκομεία είναι τρομακτικά μέρη» είπα. «Είναι ωραίο να βρίσκεσαι σε έναν χώρο όπου δεν κυκλοφορούν γιατροί και νοσοκόμοι».

Νομίζω ότι τον άκουσα να γελάει.

«Μήπως θα ήθελες να σε αφήσω ήσυχη;» με ρώτησε, αλλά δεν ακούστηκε πληγωμένος.

«Όχι ιδιαίτερα».

«Θα ήθελες να μιλήσουμε για κάτι συγκεκριμένο;»

«Όχι ιδιαίτερα».

Ο πάτερ Άρθουρ αναστέναξε. «Θα ήθελες να μάθεις για το διάλειμά μου;»

«Ναι, παρακαλώ».

«Κάνω διάλειμμα από τη μία ως τις δύο παρά είκοσι. Τρώω σάντουιτς, αυγό και κάρδαμο σε άσπρο φωμί κομμένο τριγωνάκια, που μου το ετοιμάζει η οικονόμος μου. Έχω ένα γραφείο πίσω από εκείνη την πόρτα» –έδειξε– «και μου παίρνει ένα τέταρτο να φάω το σάντουιτς και πέντε λεπτά να πιω το τσάι μου. Μετά έρχομαι πάλι έξω. Όμως το εκκλησάκι είναι πάντα ανοιχτό, ακόμη κι όταν βρίσκομαι στο γραφείο μου».

«Σας πληρώνουν γι' αυτό;»

«Κανείς δε με πληρώνει».

«Τότε πώς έχετε χρήματα για όλα αυτά τα σάντουιτς με αυγό και κάρδαμο;»

Ο πάτερ Άρθουρ γέλασε.

Καθίσαμε για λίγο σιωπηλοί και μετά άρχισε πάλι να μιλάει. Για ιερέας, δεν ένιωθε ιδιαίτερα άνετα με τη σιωπή. Θα πίστευα ότι η ησυχία θα έδινε στον Θεό μια ευκαιρία να φανερωθεί. Όμως ο πάτερ Άρθουρ δεν έδειχνε να τη συμπαθεί κι έτσι κουβεντιάσαμε για την οικονόμο του, την κυρία Χιλλ, που πάντα τού στέλνει καρτ ποστάλ, όταν πηγαίνει διακοπές και μετά, όταν επιστρέφει, τις ψαρεύει από τον δίσκο με την εισερχόμενη αλληλογραφία και τις κολλάει στο ψυγείο. Κουβεντιάσαμε πώς αλλάζονται οι λάμπες για το φως πίσω από το χρωματιστό βιτρό (υπάρχει μυστικός διάδρομος στο πίσω μέρος). Κουβεντιάσαμε για τις πιτζάμες. Και παρά το πόσο κουρασμένος φαινόταν, όταν ήρθε η καινούρια νοσηλεύτρια να με πάρει, μου είπε ότι έλπιζε να ξαναπάω.

Νομίζω, ωστόσο, ότι ξαφνιάστηκε το επόμενο απόγευμα, που έφτασα με καινούριες πιτζάμες και χωρίς τον ορό μου. Η προϊσταμένη, η Τζάκυ, δεν ενθουσιάστηκε με την ιδέα να πάω δεύτερη μέρα στη σειρά, όμως δεν πήρα τα μάτια μου από τα δικά της και είπα με ψιλή φωνούλα: «Θα σήμαινε πολλά για μένα». Ποιος μπορεί να πει όχι σε ένα ετοιμοθάνατο παιδί;

Όταν η Τζάκυ κάλεσε μια νοσηλεύτρια να με συνοδεύσει στους διαδρόμους, αυτή που εμφανίστηκε ήταν η καινούρια. Εκείνη με τα κερασί μαλλιά, που έκαναν τρελή αντίθεση με τη γαλάζια στολή της. Δούλευε μόλις μερικές μέρες

στον Θάλαμο Μέυ και είχε άγχος, ειδικά απέναντι στα παιδιά του αεροδρομίου, κι ήθελε απεγνωσμένα κάποιος να τη διαβεβαιώσει ότι έκανε καλή δουλειά. Καθώς προχωρούσαμε στον διάδρομο προς το εκκλησάκι, σχολίασα πόσο άριστα εκτελούσε τα χρέη συνοδού. Νομίζω ότι της άρεσε.

Το εκκλησάκι ήταν πάλι άδειο, εκτός από τον πάτερ Άρθουρ, που καθόταν σε ένα στασίδι, φορώντας άσπρο μακρύ ράσο πάνω από το μαύρο κουστούμι του, και διάβαζε. Όχι τη Βίβλο, αλλά ένα βιβλίο σε μέγεθος Α4 με φτηνό δέσιμο και γυαλιστερό πλαστικοποιημένο εξώφυλλο. Μόλις η Καινούρια Νοσηλεύτρια άνοιξε την πόρτα και την ακολούθησα ευγνωμονούσα μέσα, ο Άρθουρ δε γύρισε αμέσως. Η Καινούρια Νοσηλεύτρια άφησε την πόρτα να κλείσει πίσω μας και εκείνος ακούγοντας τον βαρύ γδούπο γύρισε, έβαλε τα γυαλιά του και χαμογέλασε.

«Πάστορα, ε... αιδεσιμότητα;» κόμπιασε η Καινούρια Νοσηλεύτρια. «Η, ε... Λέννι ρώτησε εάν θα μπορούσε να περάσει μία ώρα εδώ. Μπορεί;»

Ο Άρθουρ έκλεισε το βιβλίο στα γόνατά του.

«Ασφαλώς» απάντησε.

«Ευχαριστώ, ε, εφημέριε;...» είπε η Καινούρια Νοσηλεύτρια.

«Πάτερ» ψιθύρισα εγώ. Μόρφασε, το πρόσωπό της κοκκίνισε –ένα χρώμα που δεν ταίριαζε καθόλου με τα μαλλιά της– κι έφυγε χωρίς άλλη κουβέντα.

Ο πάτερ Άρθουρ κι εγώ βολευτήκαμε στο ίδιο στασίδι. Τα χρώματα στο βιτρό ήταν εξίσου όμορφα με την προηγούμενη μέρα.

«Πάλι άδειο είναι σήμερα» είπα. Έκανε αντίλαλο.

Ο πάτερ Άρθουρ δεν είπε τίποτα.

«Παλιά είχε πιο πολύ κόσμο; Ξέρετε, τότε που οι άνθρωποι ήταν πιο θρήσκοι;»

«Έχει κόσμο» μου είπε.

Γύρισα προς το μέρος του. «Μόνο εμείς είμαστε εδώ». Ήταν ξεκάθαρα σε άρνηση.

«Δεν πειράζει, αν δε θέλετε να το συζητήσετε» είπα. «Πρέπει να είναι περίεργο. Θέλω να πω, είναι σαν να κάνεις πάρτι και να μην έρχεται κανείς».

«Έτσι είναι;»

«Ναι. Δηλαδή κάθεστε εδώ με το καλύτερο άσπρο γιορτινό φόρεμά σας, με ωραία σταφύλια και διάφορα ραμμένα πάνω και...»

«Είναι άμφιο. Δεν είναι φόρεμα».

«Άμφιο λοιπόν. Κάθεστε εδώ με το γιορτινό άμφιό σας, έχετε στρώσει το τραπέζι για μεσημεριανό...»

«Αυτή είναι η Αγία Τράπεζα, Λέννι. Και δεν είναι μεσημεριανό, είναι η Θεία Ευχαριστία. Ο άρτος του Χριστού».

«Τι, δεν Τον μοιράζεται;»

Ο πάτερ Άρθουρ με λοξοκοίταξε.

«Είναι για την κυριακάτικη λειτουργία. Δεν τρώω την όστια για μεσημεριανό και δεν τρώω το μεσημεριανό μου πάνω στην Αγία Τράπεζα».

«Φυσικά, επειδή τρώτε σάντουιτς με αυγό και κάρδαμο στο γραφείο σας».

«Ναι» είπε λάμποντας λίγο, επειδή είχα θυμηθεί κάτι για εκείνον.

«Οπότε έχετε τα πάντα έτοιμα για το πάρτι. Έχετε μουσική» —έδειξα το θλιβερό κασετόφωνο/CD player στη γωνία, που είχε μερικά CD τακτικά στοιβαγμένα δίπλα

του— «και υπάρχουν άφθονα καθίσματα για όλους». Έδειξα τους άδειους πάγκους. «Όμως κανείς δεν έρχεται».

«Στο πάρτι μου;»

«Ακριβώς. Όλη μέρα, κάθε μέρα, οργανώνετε πάρτι για τον Ιησού και δεν έρχεται κανείς. Πρέπει να νιώθετε απαίσια».

«Αυτό... ε... Λοιπόν, μπορείς να το σκεφτείς κι έτσι».

«Συγγνώμη αν το κάνω χειρότερο».

«Δεν κάνεις τίποτα χειρότερο, αλλά πραγματικά, εδώ δε γίνεται πάρτι, Λέννι. Είναι χώρος λατρείας».

«Ναι. Όχι, το ξέρω, όμως αυτό που εννοώ είναι πως καταλαβαίνω τη θέση σας. Έκανα κι εγώ κάποτε ένα πάρτι, όταν ήμουν οχτώ χρόνων και είχα μόλις μετακομίσει από τη Σουηδία στη Γλασκόβη. Η μαμά μου κάλεσε όλα τα παιδιά της τάξης, αλλά δεν ήρθε κανείς. Αν και, σε εκείνη τη φάση, τα αγγλικά της μαμάς μου ήταν σπαστά, οπότε υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να πήγαν όλοι σε λάθος μέρος, με δώρα και μπαλόνια, και να περίμεναν να ξεκινήσει το πάρτι. Τουλάχιστον έτσι έλεγα στον εαυτό μου τότε».

Έκανα παύση.

«Συνέχισε» με παρότρυνε.

«Λοιπόν, όσο καθόμουν σε μια από τις καρέκλες της τραπεζαρίας που η μαμά μου είχε βάλει σε κύκλο και περίμενα να εμφανιστεί κάποιος, ένιωθα απαίσια».

«Λυπάμαι που το ακούω» μου είπε.

«Αυτό σάς λέω, λοιπόν. Ξέρω πόσο πολύ πονάει να μην έρχεται κανένας στο πάρτι σου. Κι απλώς ήθελα να πω ότι λυπάμαι. Δε νομίζω ότι πρέπει να το αρνείστε όμως. Δεν μπορείς να διορθώσεις ένα πρόβλημα, αν δεν το αντιμετωπίσεις κατά μέτωπο».

«Μα έχει κόσμο, Λέννι. Έχει κόσμο, επειδή είσαι εσύ εδώ. Έχει το πνεύμα του Κυρίου».

Τον λοξοκοίταξα.

Ανακάθισε στον πάγκο. «Κι εξάλλου, η μοναξιά δεν είναι μικρό πράγμα. Μπορεί εδώ να είναι χώρος λατρείας, όμως ταυτόχρονα είναι χώρος γαλήνης». Σήκωσε το βλέμμα του στο βιτρό. «Μου αρέσει που έχω τη δυνατότητα να μιλάω με τους ασθενείς κατ' ιδίαν. Σημαίνει ότι μπορώ να τους δώσω την αμέριστη προσοχή μου, και μην το πάρεις στραβά, Λέννι, αλλά νομίζω ότι ίσως είσαι ένας άνθρωπος στον οποίο ο Κύριος θα ήθελε να δώσω την αμέριστη προσοχή μου».

Γέλασα μ' αυτό.

«Σας σκεφτόμουν στο μεσημεριανό» είπα. «Φάγατε πάλι αυγό με κάρδαμο σήμερα;»

«Ναι».

«Και;»

«Ήταν υπέροχο, όπως πάντα».

«Και η κυρία;...»

«Χιλλ, κυρία Χιλλ».

«Είπατε στην κυρία Χιλλ για τη συζήτησή μας;»

«Όχι. Οτιδήποτε λέγεται εδώ είναι εμπιστευτικό. Γι' αυτό αρέσει τόσο πολύ σε όλους να έρχονται εδώ. Μπορούν να πουν αυτό που σκέφτονται χωρίς να ανησυχούν ποιος θα το μάθει αργότερα».

«Δηλαδή αυτό τώρα είναι εξομολόγηση;»

«Όχι, αν όμως θέλεις να εξομολογηθείς, μετά χαράς να σε βοηθήσω».

«Αν δεν είναι εξομολόγηση, τι είναι τότε;»

«Είναι ό,τι θέλεις εσύ. Το εκκλησάκι βρίσκεται εδώ για να είναι ό,τι χρειάζεσαι εσύ να είναι».

Κοίταξα τα άδεια στασίδια, το ηλεκτρικό πιάνο, που ήταν σκεπασμένο με μπεζ κάλυμμα, τον πίνακα ανακοινώσεων, όπου κρεμόταν η εικόνα του Χριστού. Τι θα ήθελα να είναι αυτό το μέρος, αν μπορούσε να είναι οτιδήποτε;

«Θα ήθελα να είναι ένα μέρος απαντήσεων».

«Μπορεί να γίνει».

«Αλήθεια; Μπορεί η θρησκεία να απαντήσει ποτέ πραγματικά σε μια ερώτηση;»

«Λέννι, η Βίβλος μάς διδάσκει ότι ο Χριστός μπορεί να σε οδηγήσει στην απάντηση κάθε ερώτησης».

«Μπορεί όμως να απαντήσει σε μια κανονική ερώτηση; Ειλικρινά; Μπορείτε να μου απαντήσετε σε μία ερώτηση χωρίς να μου πείτε ότι η ζωή είναι ένα μυστήριο ή ότι όλα είναι σχέδιο του Θεού ή ότι οι απαντήσεις που ψάχνω θα έρθουν με τον καιρό;»

«Πες μου εσύ την ερώτησή σου και θα προσπαθήσουμε μαζί να δούμε πώς μπορεί να μας βοηθήσει ο Θεός να βρούμε μια απάντηση».

Ακούμπησα την πλάτη μου πίσω στον πάγκο και έτριξε. Ο αντίλαλος αντήχησε στο δωμάτιο.

«Γιατί πεθαίνω;»